

“मीठे बच्चे- यही पढाइ हो जसले तिमीलाई नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनाउँछ, त्यसैले पढाइमा धेरै-धेरै ध्यान दिनुपर्छ ।”

प्रश्न:- बाबाद्वारा बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ वर्सा मिल्छ, जुन कुनै तीर्थ वा जंगलमा गएर पाउन सकिदैन ?

उत्तर:- बाबाद्वारा बच्चाहरूलाई सुख-शान्ति-सम्पत्तिको वर्सा मिल्छ, जुन कहीं पनि मिल्न सक्दैन । मनुष्य शान्तिको लागि जंगलमा जान्छन्, तर तिमीलाई थाहा छ- शान्ति त हामी आत्माहरूको स्वधर्म हो ।

गीत:- तुम्हें पाके हमने जहाँ पा लिया.....

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ किनकि तिमी अहिले सनाथ बनेका छौ । बाँकी जति पनि मनुष्य मात्र छन्, उनीहरू अनाथ छन् । धनी एक बाबालाई नै भनिन्छ । घरमा कोही भगडा गर्छन् भने भनिन्छ- तिम्रो कोही आफ्नो छैन ? अहिले सारा दुनियाँका मनुष्य लडाईँ भगडा गरिरहन्छन् । एक अर्काको हत्या पनि गरिदिन्छन् । बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ- यो काम त महाशत्रु हो, जसबाट सबैले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख पाउँछन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- अहिले हामी बेहदका बाबाद्वारा बेहदको सुखको वर्सा लिइरहेका छौ । भन्न त मनुष्यले भन्छन् हामीलाई शान्ति चाहियो, तर शान्ति के हो, कहाँबाट पाइन्छ, के जंगलमा गएर शान्ति पाइन्छ ? सुख-शान्ति कहिले र कसले दिन्छ, तीर्थमा केको लागि जान्छन् ? यो पनि कसैले जान्दैन । केवल सुनेका छन् भक्ति गरेमा भगवान् मिल्छ । जान्न त भगवान्लाई जानेका छैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएर तिमी बच्चाहरूलाई सुख-शान्ति दिन्छु । अहिले सुख-शान्ति, सम्पत्ति कसैसँग छैन । दातालाई पनि कसैले चिन्दैनन् । बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ- तिमीले गायन पनि गर्छौ दुःख-हर्ता सुख-कर्ता । गान्धीजीले पनि पुकार्थे- हे पतित-पावन आएर पावन बनाउनुहोस् । गाउँछन् पतित-पावन सीताराम, तर अर्थ थाहा छैन । भक्ति किन गर्ने, त्यसबाट के पाइन्छ ? केही पनि जान्दैनन् । यो भक्ति पनि ड्रामामा निश्चित छ । द्वापरदेखि रावणराज्य सुरु हुन्छ । मनुष्यले यो जान्दैनन्- रावण के चीज हो ! कहिलेसम्म रावणलाई जलाइरहन्छन् ! उसको जन्म कहिले भयो, रावणको पनि पुत्ला बनाएर जलाउँछन् । आत्मा कहिल्यै जल्दैन । यी सबै कुराहरू तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ । आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिला यहाँ स्वर्ग थियो । यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । लक्ष्मी-नारायणलाई नै भगवती-भगवान् भनिन्छ । फेरि त्रेतामा रामको राज्य थियो । उनीहरूलाई यो राज्य कसरी मिल्यो, फेरि त्यो राज्य कहाँ गयो, यो कसैले पनि जान्दैनन् अर्थात् रचनाका आदि-मध्य-अन्त्यलाई कसैले जान्दैनन् । तिमी यस ज्ञानद्वारा स्वर्गका मालिक बन्छौ । विद्यालयको पढाइबाट कोही वकिल, न्यायाधीश बन्छन्, लक्ष्मी-नारायण बन्दैनन् । कुन पढाइबाट यो पद पाए ! यो कसैलाई थाहा छैन । भगवानुवाच- मैले तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । यस्तो कोही छैन, जसले भनोस् तिमीलाई यो बनाउँछु । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यी लक्ष्मी-नारायणको राजवंश यस पढाइबाट बनेको हो । दुनियाँले यी कुरालाई जान्दैन । सत्ययुगको लागि पनि भनिदिन्छन्- लाखौं वर्ष, त्यसैले यो कसरी जानून्- लक्ष्मी-नारायण कहाँ गए ? देखि पनि रहेका छन्- यहाँ नै लक्ष्मी-नारायणका धेरै चित्र छन् । धेरै मन्दिर बनेका छन् । सम्झन्छन्- यिनीद्वारा हामीलाई धन प्राप्त हुन्छ ।

२०७३ मंसिर १३ सोमबार २८-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

महालक्ष्मीसँग हर दीपावलीमा धन माग्छन्, तर साथमा अवश्य नारायण पनि हुनुपर्छ। दीपावलीमा पूजा गर्छन् फेरि उनीहरूको अल्पकालको सुखको भावना पूरा हुन्छ। त्यसैले सम्झन्छन्— लक्ष्मीद्वारा धन मिल्छ। वास्तवमा लक्ष्मी-नारायण दुवै हुन्छन्। लक्ष्मी, महालक्ष्मी कुनै अलग अलग होइनन्, यी कुरा मनुष्यले जान्दैनन्। बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। आजकल मनुष्यले त भनिदिन्छन्— ईश्वर हुंगा माटोमा हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— सबै पत्थरबुद्धिका छन्। पारसबुद्धिका त सत्ययुगमा हुन्छन्। जब लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो त्यतिबेला सुन-हीराका महल थिए। ५ हजार वर्षको कुरा हो। शास्त्रमा कल्पको आयु लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो भक्तिमार्गबाट सिँढी तल झर्नु नै पर्छ। ड्रामा अनुसार जब दुर्गति पाउँछन् अनि म आउँछु र आएर नयाँ दुनियाँ बनाउँछु। अहिले तिमी बच्चाहरूले नयाँ दुनियाँको मालिक बन्नको लागि राजयोग सिकिरहेका छौ। तिमीले जान्दछौ— यो महाभारत लडाईँबाट पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। यो ड्रामा बनिबनाउ छ। सत्ययुगमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो। ५ हजार वर्ष भयो। २५०० वर्ष सूर्यवंशी चन्द्रवंशी राजधानी चल्यो। अनि द्वापरदेखि रावण राज्य सुरु भयो। मनुष्य पतित बन्दै जान्छन्। तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन— हामीलाई पतित कसले बनायो? हामी पावन थियौं, पतित कसरी बन्यौं। बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— रावण राज्य सुरु भएपछि तिमी पतित बन्दै जान्दछौ। रावणको जन्म भएको अहिले २५०० वर्ष भयो। शिवबाबाको जन्म भएको ५ हजार वर्ष भयो। त्यसलाई राम, यसलाई रावण राज्य भनिन्छ। वास्तवमा राम भन्नु हुँदैन। आजकल मनुष्यका नाम रामचन्द्र, कृष्णचन्द्र राख्छन्। ५ हजार वर्ष पहिला भारतवर्ष सुनको चरा थियो। त्यसलाई सुनको दुनियाँ भनिन्छ। वैकुण्ठ थियो, तर कहाँ थियो यो जान्दैनन्। आत्मा के हो, परमात्मा को हुनुहुन्छ, सृष्टि के हो? केही पनि जान्दैनन्। त्यसैले उनीहरूलाई भनिन्छ तुच्छबुद्धि। ऋषि-मुनिले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दैनन्। त्यसैले त भन्छन् नेती-नेती, न बाबालाई, न वर्सालाई जान्दछन्। बाबाद्वारा जुन वर्सा विश्वको राजाई मिल्छ, त्यसलाई पनि जान्दैनन्। अहिले सारा सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यलाई तिमीले जान्दछौ। त्यसैले तिमी डबल आस्तिक ठहरियौ। मानिसहरूलाई त यो पनि थाहा छैन— शान्ति कोद्वारा र कहाँबाट मिल्छ? संन्यासीहरूको पासमा गएर भन्छन् हामीलाई शान्ति चाहियो। तर हामीलाई यहाँ कहाँबाट शान्ति आउन सक्छ? कर्म त गर्नु छ नि। शान्ति त पाइन्छ— शान्तिधाममा। यदि घरमा एउटा अशान्त भयो भने सारा घरलाई अशान्त पारिदिन्छ। शान्ति मिल्छ— स्वीट होममा। फेरि वहाँबाट हामी आत्माहरूलाई बाबाले पठाइदिनुहुन्छ पार्ट खेलको लागि, नयाँ दुनियाँमा। बाबाले नर्कमा कहाँ पठाउनुहुन्छ र। शान्तिधामबाट सुखधाममा जान्छौं। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— यो भगवान्को पाठशाला हो। यो कुनै सतसङ्ग होइन। यहाँ भगवानुवाच छ बच्चाहरूप्रति। निराकार शिवबाबा शरीरमा प्रवेश गरेर तिमी बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। आत्मा पनि शरीरमा छ नि। आत्मालाई कर्मेन्द्रियहरू मिलेपछि बोल्छ, सुन्छ। अहिले आत्माहरूलाई बाबाले बसेर पठाउनुहुन्छ। परमात्मालाई बोलाउँछन् हे पतित-पावन, हे सद्गतिदाता, मुक्तिदाता, गाइड भनेर, तर यो जान्दैनन्— कसरी मुक्त गरेर, फेरि गाइड बनेर कहाँ लैजानुहुन्छ? केवल चिल्लाइरहन्छन्। अब परमपिता परमात्मा आउनुभएको छ। तिमी बच्चाहरूलाई गाइड गरिरहनु भएको छ। स्वयं तिमीलाई शान्तिधाममा लैजानुहुन्छ। फेरि तिमी आफैं सुखधाममा जान्छौ। बाबा एकै पटक आएर सबैका गाइड बन्नुहुन्छ। फेरि नयाँ दुनियाँमा

बाबाले गाइड गर्नुहुन्न । यतिबेला मनुष्य सबै पतित भएका हुनाले यो जान्दैनन्— हामी फर्केर कसरी घर जान्छौं, उड्न सक्दैनन् । भक्ति धेरै गर्छन्, वहाँ जानको लागि । तर यो जान्दैनन्— हामी पतित छौं त्यसैले जान सक्दैनौं । पतित-पावन बाबा आएर जब पावन बनाउनुहुन्छ, अनि हामी जान सक्छौं । अहिले बाबाले तिमीलाई पावन बन्ने युक्ति बताउनुहुन्छ, सबै पतितबाट पावन बन्नु नै छ । अहिले कति धेरै मनुष्य छन् । सत्ययुगमा देवताहरूको राज्य भएको बेला नयाँ वृक्षमा ९ लाख हुन्छन् । पहिले थोरै पात हुन्छन् नि । फेरि बढ्दै जान्छ । पहिले एउटै धर्मवाला थिए । तिमीले अहिले आफूलाई नर्कवासी सम्झ्दैनौ, अरू सबै हुन् नर्कवासी । तर आफूलाई सम्झ्दैनन् । यतिबेला अनुहार त मनुष्यको छ, स्वभाव बाँदरको जस्तै छ । ठूला-ठूला राजाहरू पनि लक्ष्मी-नारायणका चरणमा झुक्छन् । तर उनीहरू कोही पनि पतितलाई पावन बनाउनेवाला होइनन् अथवा उनीहरू कुनै रहमदिल कहाँ हुन् र । कोही दुःखी छन् भने उनीहरूप्रति दया गरिन्छ । रहमदिल एक बाबा नै हुनुहुन्छ । बाबा नै आएर पत्थरबुद्धिलाई पारसबुद्धि बनाउनुहुन्छ । अहिले तिमी देवता बनिरहेका छौ । यो हो नै नरबाट नारायण बन्ने पाठशाला । यो राजयोग हो । ऋषि-मुनिले यो जान्दैनन्— गीताको राजयोग कसले सिकायो ? गीतालाई बिल्कुल खण्डन गरिदिएका छन् । सम्झ्छन्— कृष्णले राजयोग सिकाएका थिए । भन्छन्, कृष्ण भगवानुवाच मनमनाभव । तर कृष्ण त परमात्मा होइनन् । उनी त सत्ययुगका राजकुमार हुन्, जसले संगमयुगमा राजयोग सिकेर राजाई प्राप्त गर्छन् । उनलाई फेरि भगवान् बनाइदिएका छन् । धेरै मनुष्यहरूले गीता सुन्छन् । तर एउटालाई पनि थाहा छैन गीताका भगवान् शिव हुनुहुन्छ, नकि कृष्ण हुन् । भनिदिन्छन् सबै एउटै हो । यस्ता मनुष्यसँग पनि मेहनत गर्नुपर्छ । ६३ जन्मदेखि मान्दै आएका छन्— कृष्ण भगवान् हुन् । द्वापरदेखि शास्त्र बनेका हुन् । अवश्य सबैभन्दा पहिला गीता बन्यो । यी शास्त्र सबै हुन् भक्तिमार्गका । ज्ञानमार्गको एउटा पनि शास्त्र छैन । गीता हो नम्बरवन । पछि यी वेद उपनिषद बनेका हुन् । ती पनि सबै गीताका बालबच्चा हुन् । उनीहरू पढ्दा-पढ्दा तल भर्दै आएका छन् । अब ८४ जन्म पूरा भए । अब जानु छ पहिलो नम्बरमा । अहिले तिमी फेरि सत्ययुगी लक्ष्मी-नारायण बन्नको लागि यहाँ पढ्न आएका छौ । सबै त लक्ष्मी-नारायण बन्दैनन्, यहाँ राजधानी स्थापन भइरहेको छ । तर कसले राजधानी स्थापन गर्नुभयो, यो कसैको बुद्धिमा पनि आउँदैन । कलियुगमा यति धेरै मनुष्य छन्, जसलाई खानको लागि अनाज पनि मिल्दैन । सत्ययुगमा केवल लक्ष्मी-नारायणको राजधानी हुन्छ । यहाँ हेर कति धर्म छन् । सामुन्ने महाभारी महाभारत लडाईं खडा छ, तैपनि मनुष्यका आँखा खुल्दैन । यो महाभारत लडाईं कल्प पहिला पनि भएको थियो, त्यसपछि के भयो, केही पनि जान्दैनन् । यी सबै कुराहरू तिमी ब्राह्मण ब्राह्मणीहरूले नै जान्दछौ । तिमीलाई बाबाले ब्रह्माद्वारा एडप्ट गर्नुभएको छ । भगवान्ले तिमीलाई पढाएर यी लक्ष्मी-नारायण बनाउनुहुन्छ, त्यसैले राम्ररी पढ्नु पर्छ । केवल बाबालाई र नयाँ दुनियाँलाई याद गर्नु भन्ने तिमी नयाँ दुनियाँमा जान्छौ । फेरि यदि राम्ररी पढ्यौ र पढायौ भने राजारानी बन्न सक्छौ, जति रूहानी सेवा गर्छौ । तिमी हौ रूहानी समाजसेवी । अरू सारा दुनियाँ हुन् जिस्मानी समाजसेवी । तिमी आत्माहरूलाई बाबाले दिनहुँ ज्ञान दिनुहुन्छ । आत्माहरूको सेवा गर्नुहुन्छ नि । त्यसलाई भनिन्छ आत्माहरूको सेवा, जुन सिकाउनुहुन्छ नै आध्यात्मिक पिताले । यो हो मनुष्यलाई देवता बनाउने पाठशाला । बन्छौं पनि अवश्य । जब तिमी पढेर तयार हुन्छौ अनि विनाश सुरु हुन्छ फेरि तिमी पनि जान्छौ । भन्दछन् नि— राम गयो, रावण

२०७३ मंसिर १३ सोमबार २८-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
गयो... केवल थोरै रहन्छन् जुन फेरि साटफेर भइरहन्छन्। फेरि तिमी आउँछौ स्वर्गमा। तिम्रो
लागि अहिले नयाँ दुनियाँ स्थापनन भइरहेको छ। तिमिले स्वर्गवासी बन्नको लागि पढिरहेका छौ।
यो नर्क हो। अहिले तिमी छौ संगममा। अब तिमी ब्राह्मण-ब्राह्मणी बनेनौ भने वर्सा लिन सक्दैनौ।
वर्सा ब्राह्मणहरूलाई मिल्छ, जसले एक बाबा सिवाय कुनै पनि देहधारीलाई याद गर्दैनन्। बाँकी केही
न केही सुने भने प्रजामा आउँछन्। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग। रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रूहानी सामाजसेवी बनेर पढ्नु र पढाउनु छ। बाबाको साथसाथै आउने नयाँ दुनियाँलाई
पनि याद गर्नु छ।
- २) बाबा समान रहमदिल बनेर सबैलाई पारसबुद्धि बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदानः— आफ्नो श्रेष्ठ वृत्तिद्वारा शुद्ध वायुमण्डल बनाउने सदा शक्तिशाली आत्मा भव

जो सदा आफ्नो श्रेष्ठ वृत्तिमा स्थित रहन्छ, ऊ कुनै पनि वायुमण्डल, भाइब्रेशनमा
डगमग हुन सक्दैन। वृत्तिद्वारा नै वायुमण्डल बन्छ, यदि तिम्रो वृत्ति श्रेष्ठ छ भने
वायुमण्डल शुद्ध बन्छ। कतिले वर्णन गर्छन् के गरौं वायुमण्डल नै यस्तो छ,
वायुमण्डलका कारणले मेरो वृत्ति चंचल भयो। त्यतिबेला शक्तिशाली आत्माको
सट्टामा कमजोर आत्मा बन्छन्। व्रत (प्रतिज्ञा)को स्मृतिद्वारा वृत्तिलाई श्रेष्ठ बनायौ
भने शक्तिशाली बन्छौ।

स्लोगनः— गुणवान बनेर सबैलाई गुणवान बनाउनु नै महादानी बन्नु हो।